

Не бував ти у наших краях! (скорочено)

Павло Тичина

Не бував ти у наших краях!
Там же небо — блакитні простори...
Там степи, там могили, як гори.
А веснянії ночі в гаях!..
Ах, хіба ж ти, хіба ти це знаєш,
Коли сам весь тремтиш, весь смієшся, ридаєш.
Серце б'ється і б'ється в грудях...
Не бував ти у наших краях.
Не бував ти у наших краях,
Бо відтіль не таким би вернувся!
Чув про степ, що ген-ген простягнувся? —
Єсть там люди — й зросли у степах, —
Що не люблять, не вміють ридати.
Що не можуть без пісні і нивки зорати!
Тебе ж завжди я бачу в сльозах... —
Не бував ти у наших краях.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Вірш П. Тичини "Не бував ти у наших краях!" — поетичне звертання до уявного співбесідника. Ліричний герой говорить про свій улюблений степ, де небо без краю, де високі козацькі могили-кургани. де живуть мужні, працьовиті й співучі люди. Саме в них треба вчитися бути стійкими в життєвих випробуваннях, любити свою батьківщину.